

פרנקפורט, אברהם

בן יצחק יעקב וחנה. נולד ביום י"ז
במרחשון תש"ח (31.10.1947) בברלין,
בירת-גרמניה. כעבור שנה הועלה לארץ.
בגיל צעיר נתייחס מאביו, ואמו חינוכה
אותו באהבה ובסבלנות ללא שיעור. הוא
היה בין החניכים הראשונים בחברת-הנוער
"שלהבת" והתגאה בראשונותו בה
ובמרוצת הימים נעשה קנאי מובהק לה.
את לימודיו היסודיים התחיל בבית-הספר
"גאולים" בירושלים. אך בשנת 1958 נסעה

המשפחה לברלין בשניה. הוא התגבר על קשיי-השפה ובהצלחה סיים שם
את לימודיו בבית-הספר היסודי. בן י"ד היה כשהמשפחה חזרה לישראל
ואברהם נשלח עם "עליית הנוער" לקיבוץ להבות-חביבה, אשר בו ראה
את עתידו. שם שהה במסגרת חברת-הנוער ואף היה לחבר במשק. לצד
עבודתו כרפתן וכטרקטוריסט עסק אברהם בתקופה ההיא גם בצילום,
באיטוף בולים ובעיקר בטיולים. את רצינותו גילה לא בעבודה בלבד כי אם
גם בלימודים תיכוניים, בעברו בהצלחה את בחינות-הבגרות. ביולי 1965

גויס לנח"ל עם בני-המשק, עבר את תקופת הטירונות ולאחר-מכן את שירותו ללא תשלום בשמיר. בנח"ל המשיך ועבר אימון מתקדם למרות מה שהיה יכול להשתחרר מכך בגלל היותו בן יחיד. הוא התרגש מאד על הצניחות בתקופת שירותו הצבאי ועל ההרגשה המיוחדת במינה שהיתה בלבו כאשר ריחף מעל לארץ זו אשר אהב בכל לבו. הוא היה חייל טוב וממושמע והיווה דמות של אדם שמצא את עצמו בצבא. בייחוד אהב ספרות-מלחמה והתעניין בדמותה של חביבה רייק. הוא היה בשירות-חובה בזמן שפרצה מלחמת ששת הימים וביום השלישי לקרבותיה, הוא כ"ח באייר תשכ"ז (7.6.1967), לפני כיבוש העיר העתיקה, נפל במקום. הוא נקרא למקום האיסוף ללוות שבויים ואז פגע בו פגז-מרגמה ושם קץ לחייו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. מפקד-פלוגתו, במכתב-התנחומים להוריו, כתב בשמו ובשם חבריו-למשק: כי מותו של אבי לא היה לשוא ושתרומתו לשחרור ירושלים ולהשכנת בטחון בקרב האומה תיזכר לעד... הוא הוסיף כי "אבי נפל בעת הלחימה בירושלים העתיקה בבצעו את חובותיו על הצד הטוב ביותר". בחוברת "53 מהם" לזכר חברי הקיבוץ הארצי שנפלו במלחמת ששת הימים הובאו תולדותיו. גם בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון.